

Bavariae Sanctae Volvmen ...

Rader, Matthäus

Monachii, M.DC.XXIV.

B. Tagmo Ex Clerico Ratispon. Archiep. Magdebvrgensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79699](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-79699)

B. TAGMO

EX CLERICO RATISPO. ARCHIEP.

MAGDEBURGENSIS.

Dago, Dado, Dudo,
Taginus, Dageno.
C 12 XI.

V. Id. lun.
Dietm. l. 6.
Arnolph. Com. l. 2.

de S. Emmer. &
VWolfg.

Baron. annal. XI.
anno 1003. & 2012.

Trith. Chron. duc.

Bauar. C 12 IIII.

p. 105.
Demochar. de Missa

sacrif. p. 79. de Mag-

deburg.

H. Canis. t. 2. an.

lect. p. 84.

Ar. VVion. l. 2. p.

249. c. 26.

P. Langius Chron.

Citizenis.

Crantius l. 4. c. 3.

metrop.

1003.

Dicitmarus auctore est, Tagmonē Ratisponæ à D. VWolfgangō, quem ille VWulponem vocat, à puerō edūctum, locōque filij habitum. Vnde tu facile discas, Tagmonem omnem virtutis sanctitatem tanquam ē spiritu & ore VWolfgangi hausisse (quod in eius sinu & gremio adoleuerit) nō secus atq; Elisaeus olim ex Elia hauserat. Cum ex ephēbis excessisset, jámq; ad virilē ætatē succreuisse, mira in cultu vitæ morūmq; compositione prudentia eluxit, quæ res D. VWolfgangum, cui in paucis charus erat, impulit, vt eum familiæ regendæ præficeret, vicariāque potestate augeret. Quo in munere tam circumspetē se gessit, vt in illius cura D. VWolfgangus penitus conquiesceret, omniāque rata haberet, quæ fecisset. Nec alium sibi in cathedra successorem optabat, quanquam videbat, illum ad maiorem pontificatum prouectum iri, quod & illi in yltimis aperuit VWolfgangus, cùm post decennium sublimiores illi honores quibus ornandus erat, prædixit. Commendauit eumdem pluri- mum Henrico Boiariæ principi & filio eiusdem, qui postea imperauit. Tandem cum Gislerus Magdeburgensis antistes ex ante d. viii. Cal. Febr. pallium sacrum archiepiscopi insigne, cum vita exuisset; vt idem Tagmo indueret, D. Imperator Henricus commendatione sua effecit: quem ipse pontificatum annos octo, menses quatuor, dies septem, summa cum laude administravit, decessitque anno c 1011. v. id. Iunij. Virtutes eius & laudes quinto & sexto volume familiaris & comes eius Ditmarus Episcopus Merseburgensis rudibus, quidem verbis, vt illud seculum ferebat, sed veris, in hunc modum describit: *Fuit his egregius clericus VWolfgangi, qui Ratisponem pīns pastor habitu & conuersatione monachus, rexerat Ecclesiam.* Huic tam charus erat iste, vt in vice filij à puerō nutriens, eundem jam adulum boni simet omnibus præfecisset. *Insuper ducis & imperatoris gratiam in tantum ei acquisiuit, vt si quando sē de hac luce, diuina iusōne, subtraheret, hunc sibi successūrum non dubitaret. Consummato tunc huius exiliū cursu. VWulpo in sanctitate admirabili & venerabili antistes, cùm jam & s̄que ad mortem agrotare ceperisset, accersito ad se dilecto Tagmone, Pone, inquit, fili, os tuum super os meum accipiens*

B. TAGMO.

Tagmo quid in ictu morituri presulis heres?
Præsule cum sancta vis moriente mori?
An velut aurige calestis pallia vates
Speras, et duplice viuere vis anima?

Certe seu stantis, seu speciem facta iacentis,
Spiritus et virtus par in utroque fuit.
Nam recti cultor semel sibi format alumen,
Accipiens sequitur cora subacta manum.

N 3.

accipiens

DEUTSCHE LITERATUR

DEUTSCHE

2 11

accipiens à domino insufflationem spiritus mei, ut vbiunque ardore juuentutis in calente in genuina charitate sis frigidus, à summa potestate, meique benevolentia temperamentum accipias, & si meis honoribus forsitan priuaberis, post bis quinos solares annos, cum mea apud dominum luo commissa, maioribus pro certo letaberis. Post hæc vir sanctus cum finem suum in spiritu præseiret, justus in Ecclesiam portari, expletisque ab eo orationibus, ceterisque quæ à fratribus facienda erant secum sibi commissis domino commendans, prid. Calend. Octobr. sanctum emisit in pace spiritum. Electus ille ab universis ad imperatorem venit, sed promissa non percipit, datō tunc ab imperatore Episcopatu Capellano suinet Gebehardo. Committitur huic iste fideliter & quamvis ab eo honorabiliter haberetur, tamen quia bonum & malum non sunt ad aliquid, non longum tempus cum eo ob morum suorum in equalitatem versatur. Adhæsit namq[ue] illico Henrico tunc duci, & propter castitatem mentis & corporis ei complacuit, ac usque ad hunc diem, quam præfatus sum, malis molestiæ, bonis accepte per dies & per noctes ei seruuit domino, & hominibus sua specialiter impendere satagens, completarque ob hoc à rege, propter sancti viri ab eodem unice dilecti amorem, veridicum eiusdem vaticinum, decursis tunc, ut ipse dominus Tagmo sepe mihi retulit decem annorum curriculis: qui charissimum suum dominum ac reginam cum omnibus consocijs multiplicibus, ut decuit, honorat muneribus, nequaquam suæ benignitati adhuc suspetentibus. Inde rex cum eodem ad castellum ipsius nomine Gibigenstein pergens, omnia quæ ibidem ab Giselero antisite collecta sunt singulariter perspicit, & hæc esse superflua testatur. Dehinc Mersburg diu pastore suo viduatum, consolationis gratia adiens tandem pristinis restitui honoribus quam maxime conatur. Ibi tunc Tagmo venerandus 1111. Non. Febr. id est vñctus domini, id est obniatione justi Simeonis, accepta ab Hilderico antisite licentia, qui primus horum in ordine fuit confratrum, à Villigiso archipræsule Moguntino consecratus est, praesente rege ac Romano nuncio omnibusque coepiscopis ad hæc fauentibus. Et quia is, ut scriptum eius testatur, à solo ordinandus apostolico huc venire propter instantem necessitatem non potuit, ibidem sacri christi delibitione tunc ciuium impletum numerum, VV altherdo post se omnem committens episcopatum. Et infra de morbo & morte eiusdem: Die sacro pentecostes

21. 5. p. 78.

Tagmo Archiepiscopus infirmari caput, & Missam carere non potuit: Tunc iussus sum indignus hoc officio succedere. Postera die ad modicum convuluit archiepiscopus, & ad regem ambulans se multum commouit, & post hoc in tantum tardatur, ut per se nunquam aliquid facere potuisset. Accessito tunc ad eum fratre meo abbate Sigefrido, ac præsule Erico, illis confessionem fecit, & in quinta feria, cum jam inde voluisset pergere juxta caminatam regis, folio portatur suo & elevato à capite pileo dormientem alloquitur seniorem: Grates

N 4

tibi condi-

tibi condignas, domine mihi carissime, referat omnipotens dominus de cunctis miserationibus tuis, quibus peregrinum me hactenus visitasti & consolatus es. Et tunc ad Ecclesiam veniens audiuit missam presentes benedicens. Inde portatur ad nauim, & in ea VVuganstein deductus est. Ibi tum Sabbatho requiebat, & in die dominica juxta urbem suam Squitum vocatam nauigio venit. In secunda autem feria in ipso itinere cum iam pene defecisset, VValtherdum ad se vocauit praepositum, eiusque fidei se suosque committens V. id. Iunij non obiit, sed ad Christum, quem semper amauit, latus abiit. Fit oratio a confratribus cum intermixtis fletibus, & Bodo miles ad regem ad hec indicandamittitur. Corpus autem archiepiscopi ad Fraham ipso die venit, & ibi sacerdotalibus vestimentis paratum ad sedem suam transfertur & cum ingenti tristitia ab omnibus suscipitur. Postremo addit, Tertia tunc dies erat, qua sacerdos predictus obierat, quae cum septima & trigesima in uniuscuiusque fidelis exitu, memoriter ob mysterium in se continens celebranda, id est ob fidem sanctae Trinitatis & septiformem spiritum. Ac dehinc corpus benedictum usque ad locum sepulchricarmine & planctu defertur, ac positum est occidentali parte in choro ante cryptam, quam ipse fecit & consecravit, & in qua se quam diu vixit, coram altari rogauit sepeliri: ubi idem lachrymabiles saepe effudit orationes. Sed VValtherdus locum hunc in quo nunc pausat, quia non erat dedicatus anima salubrem & intrœuntibus conspicabilem dilecto suimet seniori prouidit. Sed quia beati omnes virtutibus suis cum Christo vivunt, & in hoc seculo scriptis, non est bonus, tanpi patris inclitam conuersationem silentio tegere, sed veritatis luce omnibus proficiens innotescere. Erat hic justus, timoratus, ac mira charitatis, largus & fidelis, castus ac mitis, prudens & stabilis, canonicus habitu, sed monachus in omni conuersatione sua: virtus in cunctis ob meliorationem asperere carpebat, bona quaque laudans. Non fuit apud modernos ullus pastor qui confratribus suis familiarior esset, hos amauit, atque coram populis laudauit. In primo ordinatus suæ anno templum domino edificare capiit. Presbyteris & Diaconis vestitum suimet VI. I. Siclis, Subdiaconis autem & inferioribus IV, adauxit. Nisi infirmitas obfisteret, omni die Missam & Psalterium cantauit, & quia jeunare ob laitudinem non potuit, eleemosynarum multitudine redemut. In vigiliis supra modum laborauit, & quia parum manducare ob infirmitatem dentium potuit, potu quamvis mediocriter facile satiatur. Nobiles genere & moribus amauit, ignobiles autem non contempsit, sed in sua familiaritate habuit. Culteres Christi dilexit, contemptore autem eius justè prosequitur odio. Omnia sibi diuina commissa exoluit, & lucrari contendit. Antequam diuinum perageret mysterium, Seuerus fuit & post, omnibus hilaris arrisit, & persæpe cum suis Kyrieleison cantauit. Nequeo ex parte mea numerare; quantum pietatis munus nulli indigno studiisset impendere: hoc tantum scio, quod nunquam illi digna remuneratione de his respondi. Obedienti ut quam ei suisque successoribus in examinatione

natione promisi, minimè adimpleui: Harnaburg & Frasian ac Pretin urbes cum
curte vna, quæ Eſiconis fuit Comitis, ſua acquisiuit Eccleſia. Apparatum epi-
ſcopalem ſatis egregium & affluentem congregauit. Octo annos & menses qua-
tuor & ſeptem dies columna Eccleſie ſedebat, cadens ut prædixi præſentialiter, ſed
inuifibili templo domini translata manet perpetualiter. Idem Tagmo au-
toritate ſua in concilio Francofurtano præſente imperatore om-
nes Epifcopos traxit in ſuam ſententiam, quantumuis VVirzbur-
gensi repugnante, ut Babenbergensis pontificatus admitteretur.

Dum. I. 6.
Baron. an. 16 Ec

Idem S. Brunonem Pruſſorum doctorem inclitum martyrem, iuf-

fuo Ioannis, quæ xix. hoc nomine pontificē Rom. numerant, Archie-

pifcopum initiauit. Diuinus ergo pontifex Tagmo Bauariam

Sanctam merito illuſtrat, cum in ea altus ſit
& educatus.

S. MACA-